

MARTON PÉTER: AZ IRODALMI MOLY

Megjelent a *Határátkelő* portálon, 2018. október 21-én. Originally published at *Határátkelő* on 21 October 2018.

Original URL: <http://hataratkelo.com/csak-mert-hazajott-itt-sem-varja-mas-mint-ver-veritek-es-konnyek/>

© Marton Péter, 2018 (also as PM Marton)

Az orvosi műhiba miatt sikertelen térdműtét anyagi biztonságot hozott
Andrasnak: megfelelő biztosítása volt, a menő floridai ízületklinika
pedig – különös tekintettel arra, hogy a teniszklinika régi jó partnerük
volt – vitatkozás és fenntartások nélkül fizetett,

persze a lelki fájdalmait ez nem orvosolta, elkeserítette, hogy már csak
kocateniszező lehet, edzőként pedig ezen túl csak a kezdő
kisgyerekekkel foglalkozhat, a kosárból lapátolhatja nekik a labdát egész
nap, változatosságot legfeljebb az hoz majd, ha viccből a fejét célozzák
meg, olyankor legalább röptézhet is, önvédelemből;

felhívta a volt feleségét, Norát, hátha annyi év és a sikertelen térdműtét
után újrakezdhetnék – ramaty térddel, évekkal idősebben talán nem kelt
majd az asszonyban olyan erős féltékenységet, mint régen, amikor
állandóan a női tanulók és a teniszedzőkkel kapcsolatos hülye
sztereotípiák miatt hadakoztak, alig volt nyugodt estéjük, és ebbe
fáradtak bele végül,

az üzenetrögzítőről viszont férfihang válaszolt, Nora Stevens nevében is, aki ezek szerint Stevens, vagyis most már valaki más felesége volt, hát, talán mégsem kellett volna a Facebook-hírfolyamából kiszűrnie a nő bejegyzéseit,

ha már ott járt, Andras átfazonírozta egy kicsit a saját profilját is, foglalkozásnak beírta, hogy *writer*, merthogy voltak ilyen tervei (a kollégáitól kapott is hozzá néhány biztató szót), és a következő egy évben kiírta magából néhány hosszabb ideje tartogatott ötletét, azután maga számára is váratlan határozottsággal beküldte ezeket az általa kedvelt magazinoknak, fél tucat visszautasítással és öt hónappal később pedig megjelent közülük az első;

az első írással töltött év végére még két történetet el tudott adni, egyet szavanként tíz centért, kettőt szavanként háromért, és összehozott ezzel hétszáztizennyolc dollárt, a trénerkedéssel keresett pénz mellé kis kiegészítésnek,

aztán eszébe jutott Magyarország – máig sokat olvasott magyarul, de eddig csak angolul írt, pedig eredendően a magyar szavak vezették az írás felé, mint például a „padmaly” vagy a „susnyás”, *the famous old Floridian* susnyás,

még Floridában is jól jöttek ezek, az angolban nincs hozzájuk fogható, végigkísérték a gyermekkorát, és ahogy egyik este üldögélt otthon, a házban, a műkandalló előtt (csak dísznek, hiszen ugye Florida), egy

pillanat alatt összeállt benne, mire is van szüksége, mi hiányzik az életéből;

írnia kell magyarul is, döntötte el, és ha publikál odahaza, végtére is mi lehet ennek az akadálya, talán új ismeretségeket köthet, meghívhat egyszer tehetségeket is magához Floridába, segítheti az óhazát, és társasága lesz,

ám amikor végigböngészte néhány magyarországi kulturális magazin honlapját, azt látta, hogy a legtöbbjük csak szerkesztőségi postacímet ad meg, vagy esetleg még egy szerkesztőségi e-mail címet, de kifejezetten kézirattal jelentkezni vágyó szerzők számára nem tesznek közzé információt, nincs az, ami az angol nyelvű magazinoknál *Submissions* vagy *Guidelines for authors* címszó alatt megtalálható,

mégis összedobott egy profi *cover letter*t, amerikai mintára, pontosan és lényegre törően: egy mondatban összefoglalta benne, hol jelentek meg eddig írásai, egy másikba pedig belecsempészte zanzásított élettörténetét (teniszedzés, sérülés, műhiba, több szabadidő, tervek Magyarországon stb.), aztán el is küldte ezt egy tematikáját tekintve jól passzoló kiadvány szerkesztőségének címére „drótpostán” (közben nagyon megtetszett neki ez a szó),

választ két hónap elteltével kapott: „Ez az írás túl hosszú” – magyarázta a szerkesztő – „bár ezen még lehet segíteni, de összességében gyenge is, sajnos, például túl szájba rágós és nem eléggé érthető, ezért át kell írni, és ezt én a

*magam tapasztalatával szívesen megcsinálom, hogy megmutassam, mit lehetne
ebből kihozni”;*

Andras csodálkozva nézte a kapott üzenetet – kapott már elutasítást, de
mindig tiszteletteljes formalevélben, vagy építő megjegyzésekkel
kiegészített személyes üzenetben; olyan is volt, hogy újraírást kértek tőle,
bejelölték az átdolgozásra váró szövegrészeket, vagy szerkesztették
azokat, de mindig jóváhagyást kértek tőle, elfogadva, ha valamivel nem
értene egyet,

itt viszont kisajátították volna a szövegét – először is leszólták, azután
szerkesztői érdemet csináltak volna belőle;

megírta, hogy inkább visszavonja a művét, akkor már, hiszen ha az
elején nincs közös nevező, úgy nehéz és talán nincs is értelme ezen az
úton elindulniuk, mindkét fél számára szerencsésebb lehet, ha máshol
keres a közléshez lehetőséget, és minden jót kíván,

bár a formai kifogás, az írása hosszúsága miatt kapott megjegyzés
kapcsán annyit még hozzáfűzne, hogy örömmel alkalmazkodott volna
az elvárásokhoz, ha ezeket világos szerzői útmutatóban közzéteszik, és
esetleg a későbbiekben ezt más, érdeklődő szerzőkre tekintettel még
megtehetik,

választ nem várt volna, elvégre miért is várt volna, egy elfoglalt
szerkesztőtől, mégis kapott ilyen, percekben belül: *„Ha olvasná a
magazinunkat, tudhatná, hogy milyen írásokat várunk, nem kell ehhez szerzői
útmutató, egyébként pedig higgye el, hogy amit írt, nem elég jó, nyugodtan*

*próbálkozhat máshol, de hiába – sajnáljuk, hogy nem úgy alakultak a számításai
külföldön, ahogy azt remélte volna, de csak mert hazajött Magyarországra, itt
sem várja más, mint vér, veríték és könnyek – sokan írogatnak Önhöz
hasonlóan, műkedvelők és könyvmolyok, úgyhogy jobb, ha megérti, hogy egy kis
írogatástól még nem lesz író senki sem”;*

Andras a hintaszékéből felnézett a veranda mennyezetére,
közeledett már az alkony, de még mindig szörnyen párás és meleg volt a
levegő, a hatalmas molylepke pedig – egy *imperial moth*: a méretei miatt
hívják errefelé birodalmi molynak – egyelőre ott pihent a sarokban, a
szokásos helyén, széles, sárga és lila mintázatú szárnyaival a délies
stílusú tornác ornamentikájának mostanra szerves részévé vált;
„Le kellett volna írni, hogy nem Magyarországon élek?“, kérdezte a
molytól, vagy csak úgy magától, aztán vállat vont, majd a
drótpostafiókjából visszatért éppen olvasott könyvéhez, és lapozott
benne egyet a digitális olvasójával.